

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně **B. F.**, zastoupené JUDr. Tomášem Podhorským, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 102, 256 01 Benešov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2012, sp. zn. SZ 175201/2011/KUSK REG/Kt, čj. 005386/2012/ KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 13. 04. 2012 u Městského soudu v Praze a postoupenou soudu zdejšímu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vlašim (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 07. 2011, čj. VYST 31368/10-22/2011 LiH, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení změny stavby před dokončením. Podstatou nepovolené změny je užití plastových oken a dveří v imitaci dřeva namísto památkovými orgány požadovaných dřevěných oken a dveří.

Žalobkyně uvedla, že má ve svém výlučném vlastnictví dotčený dům v obci Načeradec. Napadenému rozhodnutí (stejně jako rozhodnutí orgánu prvního stupně) především vyčítala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť se nevyrovnalo s námitkami žalobkyně uvedenými v průběhu řízení, zejména pak v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Je totiž otázkou, zda odmítnutí odvolacích námitek bez argumentace (pouze odkazem na závazné stanovisko) umožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat.

Pokud jde o věcné argumenty, žalobkyně stejně jako v průběhu správního řízení zdůrazňuje, že plastová okna imitující dřevo se vyskytují v rámci památkové zóny na řadě domů v okolí domu žalobkyně, tato okna jsou různě členěna a dům č.p. 116 je má navíc členěny zlatou mřížkou. Taková okna jsou s ohledem na historickou zástavbu mnohem méně přijatelná než žalobkyní použitá plastová okna s imitací, která prakticky odpovídá požadavkům na vzhled dřevěných oken. Jejich vzhled, tvar i zbarvení pak odpovídá i okolní zástavbě domu žalobkyně, nikterak z dosavadního trendu nevybočuje, to ani částečně, natož pak výrazným způsobem /např. užitím výrazného členění, užitím bílé barvy oken, užitím tmavé výplně oken, užitím venkovních sítí proti hmyzu, užitím okenic apod./ Realizace plastových oken se zlatou mřížkou na domě č.p. 116 v Načeradci, která požadavkům památkové ochrany odporují, byla přímo povolena rozhodnutím Městského úřadu ve Vlašimi. V této souvislosti hlediska právní jistoty stavebníků požadují, aby ke všem stavebníkům bylo přístupováno stejně a závěr žalovaného, že jiné případy nejsou předmětem tohoto řízení a není třeba se k nim vyjadřovat, nemůže být správný.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný měl při svém rozhodování zohlednit výši nákladů, která žalobkyni vznikne v důsledku odstranění stávajících oken a která je nesrovnatelná s v podstatě nulovými změnami z hlediska estetického. Stejně tak měl žalovaný vzít v potaz, že cena dřevěných oken je několikanásobně vyšší než cena plastových a že dřevěná eurookna mají cca o 80% horší termoizolační vlastnosti než okna stávající, u nichž součinitel tepelné propustnosti činí ($U_g = 0,66 \text{ W/m}^2\text{K}$).

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyně stavbu provedla v rozporu s povolením stavebního úřadu a v něm obsaženými podmínkami plynoucími ze závazného stanoviska dotčeného orgánu a tedy jednoznačně věděla o tom, že její stavba není v souladu s požadavky památkové ochrany dané stavby a lokality. Žalovaný ani stavební úřad tak nemohli postupovat jinak. Se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní se vypořádal a jiné okolní stavby nebyly předmětem vedeného řízení, a proto se nebylo možné jimi zabývat. Žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. srpna 2009 bylo na žádost žalobkyně jako stavebníka vydáno ve spojeném územním a stavebním řízení územní rozhodnutí o změně stavby – domu č.p. 114 v Načeradci – , jejíž podstatou byla po částečné demolici zadní části domu vestavba nového bytu, a stavební povolení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 08. 10. 2009. Pro provedení stavby bylo uloženo mj. dodržení podmínek stanovených závazným stanoviskem Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí – úseku památkové péče. Pod bodem 6 tyto podmínky stanovily:

„Okna budou dřevěná, typu Euro, s izolačním dvojsklem, členěná křížově nebo do tvaru T, se zasklením do dřevěných přiček, které nebudou nalepené. ... Prosklené dveře budou členěny výškově na 4 díly, tj. celkově na 8 tabulek. Dvě okna ve štítu přístavby budou menšího formátu, než okna v přízemí (asi o 1/4), zachovat je třeba stejný poměr výšky a šířky jako u oken v přízemí. Okna v přízemí budou otevírací i vyklápěcí. Nátěr oken a dveří bude proveden v barvě bílé, lze připustit i hnědou barvu.“

Žalobkyně dne 22. 10. 2010 podala žádost o dodatečné povolení změny stavby před dokončením spočívající ve změně výplně oken a dveří. Žalobkyně byla dne 10. 01. 2011

vyzvána mj. k předložení závazného stanoviska Městského úřadu Vlašim, odboru životního prostředí – úseku památkové péče. Toto závazné stanovisko ze dne 26. 05. 2011, čj. ZIP 7384/11-51/2011 SvN, žalobkyně předložila po několika odkladech až dne 13. 07. 2011.

Závazné stanovisko stanovilo, že změny spočívající v osazení 14 ks plastových oken s dělicími příčkami vloženými uvnitř izolačního trojskla v barvě zlatý dub a 2 ks vnějších vchodových plastových dveří, členěných na 4 výplně v barvě zlatý dub a 2 ks vnějších plastových prosklených dveří (balkónových) s dělicími příčkami vloženými uvnitř izolačního trojskla, jsou podle ustanovení § 14 odst. 3 a 7 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“) nepřípustné. Tento závěr byl odůvodněn tím, že provedená změna zásadním způsobem narušuje vzhled a charakter objektu v Městské památkové zóně Načeradec, i celého jejího prostředí, jelikož většina výplní je viditelná z veřejných komunikací. Konkrétně se v závazném stanovisku uvádí:

„Hlavní zásadou je používat při udržovacích pracích a stavebních úpravách objektů v památkové zóně tradiční historické materiály a konstrukce a vyhýbat se materiálům a konstrukcím výrazně novodobým, které svým vzhledem narušují charakter a ráz objektů městské památkové zóny. Nevhodnost plastových rámu nespočívá pouze v odlišném materiálu, [...] ale také v konstrukci a v charakteristických detailech. Pro dosažení požadovaných vlastností mají plastová okna masivnější průřezy. Plast má rovněž odlišnou povrchovou úpravu a způsob stárnutí. [...] Navíc jsou v tomto případě lišty, které imitují dělicí příčky zasklení (u menších oken jsou takto dokonce napodobeny klapačky), vloženy dovnitř izolačních trojskel. Tím je na první pohled patrné, že se jedná o velmi nezdařilou napodobeninu historických výplní [...]

Osazení dvou plastových vstupních dveří do objektu, z dvorní strany objektu, členěných na čtyři výplně, v odstínu světlý dub, je do prostředí městské památkové zóny prvkem cizorodým pro jejich moderní pojetí, a to nejen z důvodu odlišnosti materiálu, ale i nesprávným poměrem rozčlenění dveří na kazetovou část a prosklenou část. V dolní polovině jsou dveře rozčleněny do dvou úzkých kazet a v horní polovině jsou rozčleněny dvěma prosklenými okénky, namísto původního členění do tří kazet. [...] Původně měly být dveře provedeny z masivního dřeva, včetně dřevěné zárubně, a členěny na tři výplně. Přestože nejsou v souladu se zájmy státní památkové péče, nelze je považovat za až tak velmi rušivý element z důvodu, že se pohledově neuplatňují z veřejných komunikací [...] Větším problémem se proto jeví osazení dvou prosklených plastových dveří na jižní a západní stranu domu, které působí opět dojmem nezdařilosti, stejně jako ostatní okna v objektu, neboť dělicí plastová příčka rozčleňující dveře na šest dílů je vložena dovnitř izolačního trojskla, a na rozdíl od kazetových plastových dveří přístupných ze dvorní části, jsou velmi dobře viditelná z veřejných komunikací. Původně měly být prosklené dveře členěny výškově na čtyři díly, tj. celkově na 8 tabulek. [...]

Vlastník nepřináší jediný důkaz o tom, že dřevěná eurookna jsou ztrátovější oproti oknům plastovým. [...] Pro příklad uvádím dřevěná eurookna V-68, jež byly zařazeny do seznamu výrobků a technologií (SVT) dotačního programu „Zelená úsporám“ [...] K zasklení se užívají izolační dvojskla 4-16-4 $U_g = 1,1 \text{ W/m}^2\text{K}$ nebo izolační trojskla 4-10-4-104 $U_g = 0,6$ nebo $0,7 \text{ W/m}^2\text{K}$. Pro další příklad [...] dřevěná eurookna Rustikal IV./78 a IV./92, která podle propočtů jsou svou tepelnou propustností srovnatelná s okny plastovými. [...]

Další námitka vlastníka, že dřevěná eurookna v bílé barvě prý nepůsobí přirozeněji než okna plastová v imitaci přírodního zlatého dubu, není reálná. Dům č.p. 114 v Načeradci je ve zdivu klasicistního původu, tj. pochází z 1. poloviny 19. století, a v tomto období byly prováděny okenní nátěry v odstínu bílé barvy. Dřevěná okna se bez nátěrů nevyskytovala.

Z těchto důvodů památková péče doporučuje okenní nátěry v bílé barvě, má to tudíž své historické opodstatnění. [...]

Okna se od sebe lišila v různých časových obdobích nejen způsobem otvírání, ale i velikostí, tvarem, členěním, profilacemi rámců, a také kováním, a proto z těchto důvodů není možno stanovit pro všechny objekty v památkové zóně určitý typ oken, která se budou v památkových zónách připouštět, neboť každý objekt prošel jiným stavebním vývojem [...] z těchto důvodů je nutno posuzovat každý objekt v městské památkové zóně individuálně s ohledem právě na jeho stavebně technický stav, stáří objektu, dochovanou architekturu objektu, polohu, ve které se nachází, tzn. zda se pohledově uplatňuje vůči dominantám obce či zda je viditelný z veřejných komunikací, aby zůstal zachován celkový ráz a charakter památkové zóny. [...] V uličce, ve které se nachází dům paní Fučíkové, byla v minulých letech osazena v několika objektech plastová okna, ale to bylo před vyhlášením městské památkové zóny, tudíž nebylo možno vlastníky sankcionovat. S několika vlastníky v Městské památkové zóně Načeradec bylo zahájeno správní řízení ve věci nepovolených stavebních úprav na nemovitostech...

V návaznosti na to stavební úřad žádost o dodatečné povolení změny stavby před dokončením rozhodnutím ze dne 22. 07. 2011, čj. VYST 31368/10-22/2011 LiH, zamítl. V odůvodnění ocitoval především argumentaci obsaženou v závazném stanovisku a dodal, že s ohledem na toto stanovisko je zřejmé, že stavba není v souladu s požadavky zvláštních předpisů, a protože stanovisko je pro stavební úřad závazné, postupoval podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žádost bez dalšího dokazování zamítl.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně dne 15. 8. 2011 odvolání, v němž velmi stručně namítla, že většina okolních staveb má plastová okna, že 20 metrů od domu žalobkyně je dům s plastovými okny se zlatou mřížkou, přičemž tato okna byla povolena již po zavedení památkové zóny, že okna žalobkyně jsou sice plastová, ale v imitaci dřevěných, že tepelná propustnost eurooken je cca o 80% horší a že tímto rozhodnutím vzniká žalobkyni velice vysoká finanční újma. Text byl doprovázen barevnými fotografiemi domu žalobkyně a domů v okolí.

Žalovaný si vyžádal podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od svého odboru kultury a památkové péče. Ten vydal dne 28. 11. 2011 závazné stanovisko, jímž opravil ve výroku původního závazného stanoviska odkazy na konkrétní ustanovení památkového zákona, jinak však původní závazné stanovisko potvrdil a setrval na nepřípustnosti provedených změn stavby. V odůvodnění dále doplnil:

„[...] Předmětný dům se nachází nedaleko radnice a kostela sv. Petra a Pavla a právě toto hledisko pak musí být v první řadě zohledněno při posuzování toho, co je současným stavem poznání kulturně historických hodnot chráněného statku, kterým není bezprostředně dotčený dům jako individuální stavba, ale dům jako prvek podílející se (pozitivně či negativně) na hodnotách daného celku – památkové zóny. [...]

Pro objekty zdaného období jsou typická okna členěná buď do kříže, nebo do tvaru T, přičemž spodní část okna byla vždy dvoukřídlá a otvíravá. V období vzniku předmětného domu byly prováděny okenní nátěry v odstínu bílé barvy. Současná podoba osazených plastových oken je s dělicími příčkami vloženými uvnitř izolačního trojskla. Tím je na první pohled patrné, že se jedná o nezdařilou napodobeninu historických výplní. V daném případě tedy není sporný pouze materiál předmětných oken, ale i jejich profilace a celá jejich konstrukce, dokladující falešnost vzhledu předmětných oken oproti oknům tradičním. Stejně tak osazení dvou plastových vstupních dveří, členěných na čtyři výplně, v odstínu světlý dub, je v prostředí dotčené památkové zóny prvkem cizorodým pro jejich moderní pojetí, a to nejen

z důvodu odlišnosti materiálu, ale i z důvodu nesprávného poměru rozčlenění dveří na kazetovou a prosklenou část. [...]

Jak vyplývá z odůvodnění posuzovaného závazného stanoviska i ze stanoviska dotčeného orgánu k odvolání, odkazuje odvolatelka na plastová okna osazená před prohlášením památkové zóny Načeradec, anebo osazená nelegálně. Pokud jde o povolená plastová okna se zlatou mřížkou, ta byla v minulosti povolena i přes nesouhlasné vyjádření Národního památkového ústavu k tomuto záměru a v rozporu s rámcovými podmínkami ochrany dotčené památkové zóny. [...] Takový postup nemůže odůvodňovat pokračování v případně chybném postupu i v dalších případech, ale naopak je nutné zjednat nápravu a takový postup nemůže být v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. [...]

Námítku odvolání, kdy odvolatelka poukazuje na velice vysokou finanční újmu, která jí posuzovaným závazným stanoviskem vzniká, nemůže pro její obecnost krajský úřad posoudit. Odvolatelka totiž ani nespecifikuje, v jakém směru jí má vysoká finanční újma vzniknout, ani tuto „vysokou finanční újmu“ nevyčísluje.

[...] není tedy jednoznačné a nesporné, že zvolenou výměnou oken a dveří za nové plastové odvolatelka dosáhne ekonomicky výhodného cíle, neboť výsledkem zmíněné nepovolené výměny nemusí být jenom poškození vzhledu předmětné stavby, ale poškození stavby samotné zvýšenou vlhkostí v souvislosti se změnou vnitřního klimatu stavby. Tato nová situace si pochopitelně následně může vyžádat i vynaložení nemalých prostředků na sanaci takto vzniklých škod. Základním problémem, který je s touto problematikou spojen, je pak to, že se poškození nemusí projevit bezprostředně po osazení oken a dveří, ale mnohdy i s významným časovým odstupem.“

Žalovaný pak, poté co umožnil žalobkyni seznámit se s tímto závazným stanoviskem a reagovat na ně (což žalobkyně neučinila) následně vydal napadené rozhodnutí, v němž na závazné stanovisko odkázal, popř. zopakoval jeho nosné argumenty a doplnil pouze to, že jiné případy v okolí nejsou předmětem řízení a odvolací orgán se k nim proto nevyjadřuje a že pokud jde o finanční újmu, žalobkyně si musela být vědoma toho, že stavbu provedla v rozporu se stavebním povolením. S tvrzenou úsporou energií žalovaný souhlasil, uvedl však, že závazné stanovisko brání žádosti vyhovět. Proto rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 15. 02. 2012.

Soud se v první řadě zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Dospěl přitom k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s argumentací závazného stanoviska poskytuje dostatečný základ pro soudní přezkum. Přitom odůvodnění závazného stanoviska nelze přehlížet, neboť je na něj v napadeném rozhodnutí výslovně odkazováno a s tímto závazným stanoviskem žalobkyně byla seznámena. Trvat na přepisování odůvodnění závazného stanoviska do napadeného rozhodnutí by bylo nadměrným formalismem. Ostatně otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí je třeba řešit vždy při zohlednění obsahu správního spisu, nikoliv striktně omezeně pouze v rozmezí odůvodnění správního rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené tedy soud nařídil na základě požadavku vzneseného oběma účastníky jednání. Jednání však ze strany účastníků nepřineslo žádné nové argumenty.

Soud provedl při jednání důkaz spisem Městského úřadu Vlašim, č. j. OŠK 213/2005, z nějž zjistil, že výměna oken na domu č.p. 116 za okna plastová (jíž se žalobkyně jako vzoru dovolává) byla akceptována závazným stanoviskem odboru školství a kultury ze dne 13. 2. 2006. Toto stanovisko navazovalo na v podstatě souhlasné vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 5. 1. 2006, které se ovšem vyjadřovalo k přípustnosti výměny za dřevěná eurookna tak, že je možná při zachování či zmenšení rozměru oken. Ve vyjádření se přitom uvádělo, že stav po nevhodné úpravě fasády domu do ulice v 2. polovině 20. století je

považován za dlouhodobé provizorium, u něž je výhledově třeba zvažovat rekonstrukci původních okenních otvorů. Vlastní závazné stanovisko však již povolovalo plastová okna, protože po vydání vyjádření vlastníci domu změnili původní záměr. Odbor školství a kultury přitom vyšel ze skutečnosti, že dům č.p. 116 byl postaven až v 50. letech 20. století na místě původní stavení, které bylo celé zbouráno. Okna přitom byla osazena již při jeho stavbě ve stejné šířce jako v době posuzování jejich výměny. S ohledem na tyto závěry proto dospěl k závěru, že záměr vlastníků je z pohledu zájmů státní památkové péče přípustný.

Soud dále u jednání provedl s ohledem na argumentaci závazného stanoviska ve věci žalobkyně a s ohledem na tvrzení žalobkyně o teplotních parametrech dřevěných oken k důkazu základní výpisy z listu výrobků – dřevěných oken – ze seznamu výrobků a technologií registrovaných pro dotační program Zelená úsporám. Dřevěná okna označená jako IV 68 Softline/Antikhaus, jež dle svého popisu jsou určena mimo jiné i pro historicky cenné objekty, mají součinitel tepelné propustnosti okna jako celku $U_w = 1,1 \text{ W/m}^2\text{K}$, dřevěná okna IV78 dosahují $U_w = 0,8 \text{ W/m}^2\text{K}$, dřevěná okna IV92 mají parametr $U_w = 0,69 \text{ W/m}^2\text{K}$ a dřevěná okna Euro IV88 dosahují dokonce $U_w = 0,6 \text{ W/m}^2\text{K}$, přičemž $U_g = 0,5 \text{ W/m}^2\text{K}$. Kromě posledně jmenovaného výrobku ostatní součinitel tepelné prostupnosti samotného zasklení (U_g) neuvádí.

Při zohlednění obsahu správního spisu a provedených důkazů, soud dospěl k závěru, že ani věcné námitky žalobkyně nejsou důvodné. Lze konstatovat, že žalobní námitky jsou v principu shodné s námitkami uplatňovanými v průběhu správního řízení a že se soud ztotožňuje s důvody, jež k jejich zamítnutí uvedly orgány památkové péče v obou závazných stanoviscích.

Posuzuje-li správní orgán vhodnost použití konkrétních stavebních postupů při rekonstrukci objektu v památkové zóně, je jedním z významných kritérií zachování vnějšího vzhledu objektu, resp. odstranění dřívějších zásahů, které narušují historický vzhled dané lokality. V tomto směru (jde-li o objekty nepřístupné veřejnosti) je klíčový zejména vnější vzhled budovy, v němž stěžejní roli hrají právě výplně stavebních otvorů – okna a dveře. Tyto výplně přitom mají odpovídat stavebně-historické povaze budovy, v níž jsou umístěny. Protože dům žalobkyně se nachází v Městské památkové zóně Načeradec a je viditelný z veřejné komunikace, lze v zájmu památkové ochrany vyžadovat, aby vzhled oken a dveří odpovídal historickému vzhledu v době, kdy daný dům vznikl. Pokud lze požadovaného vzhledu dosáhnout i za použití nepůvodních materiálů, je nutno v situaci, kdy by užití původního materiálu bylo pro vlastníka budovy příliš zatěžující, akceptovat i použití jiného materiálu, pokud výsledek je v podstatných rysech srovnatelný se stavem požadovaným z hledisek památkové ochrany.

V případě žalobkyně je však zřejmé, že nejenže došlo k použití nepůvodního materiálu, ale i vzhledové charakteristiky oken a dveří se významným způsobem odlišují od vzhledu, jenž je důvodně požadován orgány státní památkové péče. Těmito vzhledovými odlišnostmi je již vlastní odlišnost členění výplní, které se liší od dobového vzhledu. Navíc vlastní členění je pouze imitováno nalepením dělicích příček na prostřední sklo trojskla, nevystupuje tedy vůbec na povrch a jde tak o zjevnou imitaci odhalitelnou bez potřeby bližšího zkoumání. Samotný fakt, že je užito plastu místo dřeva, tak nepřijatelnost použitých výplní pouze dále podtrhuje, ale sám o sobě není pro učiněný závěr rozhodující. Stejně tak tvrzení žalobkyně, že barva oken odpovídá příslušným požadavkům, není pravdivé, neboť již v podmínkách původního stavebního povolení bylo jasné uvedeno, že rámy mají být natřeny bílou barvou, popř. hnědou. Požadavek bílé barvy plyne také z rozboru historických podob okenních výplní nastíněného v závazných stanoviscích. Okna žalobkyně však imitují vzhledem lakovaný dřevěný povrch – nikoliv tedy nátěr bílou či hnědou barvou.

Je tedy zřejmé, že okna a dveře instalovaná žalobkyní odporují požadavkům původního stavebního povolení, nejsou v souladu s požadavky památkové péče a jde o nesoulad zjevný bez podrobného zkoumání, tedy o nesoulad významný. Jde-li o takto zásadní nesoulad, nemůže převážít zájem na ochraně vlastnických práv žalobkyně nad veřejným zájmem na zachování historické podoby památkové zóny. Pro úplnost soud podotýká, že proti správnosti popisu historického vývoje, včetně vývoje podoby oken, který byl podán v závazných stanoviscích, žalobkyně nic nenamítala, a proto z něj soud vychází.

V tomto směru neobstojí ani námitka žalobkyně, že výměna oken a dveří by pro ni představovala vysoké náklady. Jakékoliv náklady spojené s výměnou si zavinila sama nerespektováním podmínek stavebního povolení a jsou z pohledu vyvažování vlastnického práva s veřejným zájmem památkové péče irelevantní. Tvrzené vyšší náklady na pořízení dřevěných oken oproti plastovým by pak byly relevantní pouze v situaci, kdy by se posuzovala okna, resp. dveře obdobného členění v souladu s požadavky památkové péče. Cílem žalobkyně je však zachování stávajících výplní, které již kvůli svému členění a barvě jsou natolik nekompatibilní s požadavky památkové péče, že vylučují diskusi o materiálovém provedení.

To samé pak platí i pro argumentaci o horších tepelně izolačních vlastnostech dřevěných oken, jež je navíc zásadním způsobem zpochybněna údaji o dostupných výrobcích obsaženými v databázi výrobků pro dotační program Zelená úsporám. Vedle toho je také třeba poznamenat, že žalobkyně argumentuje parametrem $U_g = 0,66 \text{ W/m}^2\text{K}$, tj. součinitelem tepelné propustnosti zasklení („g“ jako „glass“, tj. anglicky sklo), zatímco charakteristiky okna jako celku charakterizuje parametr U_w („w“ jako „window“, tj. anglicky okno), který bere v úvahu i tepelnou propustnost materiálu rámů. Žalobkyní nabízený parametr tak o tepelné propustnosti okna v závislosti na použitém materiálu nevypovídá nic, když vlastní zasklení lze zpravidla použít jak v rámu plastovém, tak i v rámu dřevěném. Navíc z údajů v seznamu výrobků registrovaných pro dotační program Zelená úsporám plyne, že jsou k dispozici dřevěná okna s lepším součinitelem tepelné propustnosti zasklení ve výši $U_g = 0,5 \text{ W/m}^2\text{K}$, i okna s celkovým součinitelem tepelné propustnosti nepřilíživě odlišným ($U_w = 0,6-1,1 \text{ W/m}^2\text{K}$) od tepelné propustnosti, o níž hovoří žalobkyně.

Konečně námitka žalobkyně, že správní orgán v rozporu s principem právní jistoty rozhoduje ve srovnatelných případech různě, se ukazuje být také neoprávněnou. Je sice pravda, že názor žalovaného, že v daném řízení nelze přihlížet k okolnosti, zda a jaká okna byla povolena v památkové zóně u jiných staveb, není správný. Jak však vyplynulo ze žalobkyní nezpochybněné argumentace závazného stanoviska, většina výplní okenních otvorů, na něž žalobkyně v obecnosti poukazuje (konkrétním údajem v podobě č.p. je neidentifikuje), byla provedena ještě před prohlášením památkové zóny v roce 2003 nebo sice po prohlášení památkové zóny, ale jako černé stavby (stejně jako v případě žalobkyně). Žalobkyně přitom tvrdila, že tyto výplně byly povoleny rozhodnutím stavebního úřadu, pouze ve vztahu k nedalekému domu č.p. 116. Jak vyplynulo ze soudem vyžádaného správního spisu k výměně oken u domu č.p. 116, u něj sice došlo k povolení nevhodných oken z hlediska památkové zóny jako celku v podstatě v rozporu se stanoviskem obsaženým ve vyjádření Národního památkového úřadu, nicméně se jednalo o situaci, kdy uvedený dům byl dle ve věci vydaného závazného stanoviska postaven na místě zbouraného původního objektu teprve až v 50. letech 20. století. Přitom zůstal zachován rozměr vyměňovaných oken fasády domu. Jednalo se tak dle všeho o stavení, jehož historická a památková hodnota nebyla významná a jehož charakter se výměnou oken neměnil. Navíc nerespektování požadavků vyjádření Národního památkového ústavu představuje dle všeho považovat ojedinělý nezákonný exces v postupu městského úřadu. Opakování takového postupu se však prostřednictvím zásady vtělené do § 2 odst. 4 správního řádu účinně domáhat nelze (srov. též

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č.j. 7 As 43/2009-52, dostupný na www.nssoud.cz). Tato zásada má naopak sloužit k tomu, aby (je-li to ještě s ohledem na běh procesních lhůt přípustné) bylo i za použití mimořádných opravných prostředků učiněno vše pro odstranění takového excesu a zachování zákonné správní praxe.

Ve výsledku lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí, resp. závazné stanovisko, z něž vychází, ob stojí. Naopak uplatněné žalobní námitky jsou nedůvodné. Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalovaný byl plně úspěšný, náležela by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Z obsahu spisu je však zřejmé, že mu žádné náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že nikdo nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. října 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková